

La cursa per la presidència de l'estat francès també ha arribat, amb la visita dels principals candidats, al nord dels Països Catalans. La situació política de Catalunya Nord és especialment complexa, entre l'esquerra francesa del Consell General, la dreta de l'Ajuntament de Perpinyà i un vot fort cap a l'extrema dreta.

El ball arriba a la Catalunya Nord

Le Pen, el més votat. Aquesta frase és el que ha quedat més gravat a la ment dels nord-catalans de les darreres eleccions presidencials, celebrades el 2002. En aquella ocasió, el candidat de la formació d'ultradreta Front National va aconseguir el 20,94% dels vots a Catalunya Nord en la primera volta, més de quatre punts per sobre de la mitjana estatal. La xifra pujava fins al 37%, segons les zones, i l'extrema dreta passava per primera vegada a la segona volta, a la qual el candidat socialista Lionel Jospin no era pas convidat. Una mena de cataclisme a tot l'estat, i fins i tot a Europa. El, segons diuen, "país dels drets de l'home" donava mal exemple, i les manifestacions se succeïen per "barrar el pas al feixisme". A Perpinyà, els joves -tot i ser els qui més votaren el

candidat FN- buidaven els liceus durant quinze dies per tal de mostrar la seua indignació, eren més o menys seguits per totes les generacions de perpinyanesos. Al final, Jacques Chirac era elegit per a un segon mandat al capdavant de l'estat, amb 82,21% dels vots. A Catalunya Nord, però, Le Pen encara era votat pel 25,12% dels electors. Aquesta pujada extremista a Catalunya Nord es va analitzar i explicar de diverses maneres. Vot de contestació, rebuig als polítics, afirmació sense vergonya d'una posició ultradretana...

El ball dels candidats. És en aquest context que l'actual campanya electoral s'ha engegat a Catalunya Nord. I un dels primers llocs on es veu una campanya és als carrers. Abans de l'inici oficial de la campanya, les parets de

Perpinyà i dels pobles del voltant es varen transformar en laboratoris d'anàlisi política. Entre els més presents, el Partit Comunista Francès multiplica els cartells de suport a la seua candidata, Marie-Georges Buffet. La Lliga Comunista Revolucionària va entrar també en aquest joc de demostració de la seua força militant. A l'altra banda del taulell d'escacs, el Front National va ser dels més actius. Cartells, pintades i adhesius de tota mena fan la promoció del partit d'extrema dreta. Aquest, però, troba un ressò especial i totalment desfavorable, ja que les "netejes" es multipliquen. De manera simbòlica, la Plataforma per la Dignitat de Catalunya Nord, creada fa un any, convocava fins i tot a un acte públic de neteja de pintades d'ideologia d'ultradreta, a la comarca del Vallespir. Els altres partits, però, no en

Els carrers de Perpinyà són plens de propaganda electoral des de fa setmanes, sobretot la dels partits d'esquerra, amb lemes que segueixen una mateixa línia: la de demanar un canvi en la política.

queden pas al marge, i, tot i tenir un podí privilegiat per expressar les seves idees, també fan servir aquest sistema de propaganda. Així, els cartells de Ségolène Royal, Nicolas Sarkozy i François Bayrou es poden veure arreu, a les carreteres o en altres llocs estratègics, com per exemple la Universitat, el centre de la ciutat i els llocs més freqüentats.

Als carrers, també, els militants dels partits han aparegut per repartir octavetes, i per convèncer. Aquesta darrera opció, però, és reservada als especialistes. Per tant, el tradicional ball dels candidats permet als nord-catalans veure els pretendents a la direcció de l'estat. El primer a passar per Catalunya Nord va ser Nicolas Sarkozy. Amic del batlle de Perpinyà Joan Pau Alduy, Sarkozy ja havia vingut diver-

ses vegades, després dels esdeveniments del 29 de maig del 2005, quan, mentre es votava a l'estat francès contra la Constitució Europea, la tensió als barris populars de Perpinyà provocava aldarulls i enfrontaments entre les poblacions magribina i gitana. Sarkozy, ministre de l'Interior, havia vingut per assegurar el retorn de la seguretat pública i que les investigacions es farien ràpidament. Finalment, un any més tard, encara no s'havia aclarit res, i només fa alguns mesos que els dos assassinats que havien fet esclatar els aldarulls han estat, segons sembla, aclarits. El 23 de febrer passat, a Perpinyà, Nicolas Sarkozy, ministre de l'Interior i candidat per la UMP, quedava en la mateixa línia. Proposava reforçar l'autoritat i la "necessària jerarquització" de la societat, com a solució als problemes socials. Després d'algunes referències a la cultura catalana –la llegenda de la senyera, la festa de Sant Jordi– el seu monòleg insistia en "la glòria de la nació francesa".

Un panorama complet. El segon candidat que va visitar Perpinyà va ser Olivier Besancenot, líder de la Lliga Comunista Revolucionària. El 2 de març no mancava a la clàssica visita als barris populars, on declarava que no hi veia habitants "magribins i gitans", sinó "uns pobres que tenen condicions de vida indignes". Aprofità també la seua estada per atacar Joan Pau Alduy, "batlle nostàlgic de l'Algèria francesa, i promotor de la construcció d'un monument a la glòria de l'OAS i d'un museu en memòria de la colonització". Una setmana més tard, François Bayrou, representant de la Unió per la Democràcia Francesa, venia a fer un gran míting a Perpinyà. Originari del Bearn, Bayrou parla occità i promet modificar l'article 2 de la Constitució francesa, un pas necessari perquè França ratifiqui la Carta Europea de les Llengües Minoritàries. Aquesta proposta va obtenir una bona repercussió a Catalunya Nord. Predisposats a votar el "menys dolent", al-

guns militants catalanistes han donat amb més o menys entusiasme el seu suport al polític centrista. Bayrou, ministre de l'Educació fins a l'any 1995, havia, en aquest moment, donat suport a l'ensenyament de les llengües minoritàries. Argument poc sòlid, malgrat tot, per fer-ne un president ideal, capaç de revolucionar el jacobinisme ambiental de l'estat francès. Efectivament, al Palau dels Congressos de Perpinyà, ple a rebentar, declarava que "les llengües regionals no són els enemics de la unitat de França". Una unitat, evidentment, que no contesta.

En aquest ball preelectoral, doncs, només falta una de les tres persones que té la possibilitat, amb Sarkozy i Bayrou, de guanyar les presidencials. Ségolène Royal, hauria de venir la segona setmana d'abril. Najat Belkacem, la seua jove portaveu, arribava a Perpinyà el 23 de març per prendre la temperatura, abans de la vinguda de la candidata del Partit Socialista. Christian Bourquin, president del Consell General, presideix el comitè de suport a la seua candidata a Catalunya Nord. Després de l'esperada vinguda de Ségolène Royal, els ciutadans nord-catalans hauran vist, sense cap dubte, el futur president –o la futura presidenta– de la República francesa.

D'aquesta manera, tot i que no tots els candidats s'hauran guanyat de prop l'electorat de Catalunya Nord, els nord-catalans podran decidir a qui votar, o no votar. Perquè per pintar fidelment la campanya electoral, no es pot pas deixar de banda la campanya antielectoralista conduïda per la Coordinació dels Grups Anarquistes, i el seu nucli de Perpinyà. Amb una sèrie de mítings a les comarques nord-catalanes, que s'acabava divendres passat a Perpinyà. Els llibertaris han afirmat el seu rebuig a les eleccions, i a la legitimació d'un sistema creador de precarietat i de desigualtats socials. Amb el lema "Actuar en lloc d'elegir", proposaven una alternativa que dispensa de "triar el menys dolent", però no pas de "lluitar per arribar al millor". Una solució coherent que podria correspondre, finalment, als nord-catalans que tenen el sentiment que, surti l'una o l'altre, o encara l'altre, ben poca cosa canvia.

Pere Habet

La Plataforma per la Dignitat de Catalunya Nord ha convocat un acte públic de neteja de pintades d'ideologia d'ultradreta